

איזה איסור יש לחלוב חלב מבהמה בשבת?

אייתא בגמ' שבת צ"ה ע"א חולב חייב משום מפרק.

איכא כמה שיטות איזה איסור הויא חליבה בשבת:

- א. הויא כמו מפרק משאוי שפורק אוכל ממקום שנתכסה בו, והויא תולדת דש, כך כתב רש"י שבת צ"ה ע"א.
אבל התוס' שבת ע"ג ע"ב הקשה על שיטת רש"י דהרי רבנן סבירא ליה דאין דישה אלא בגדולי קרקע, ובהמה לא הויא גידולי קרקע, א"כ אי אפשר להיות הדחיוב של חליבה משום מפרק.
- ב. איסור חליבה בשבת משום דהויא תולדה דקוצר, כך איתא בירושלמי פרק כלל גדול הלכה ב', ומובא ברש"י שבת צ"ה ע"א.
אבל רש"י דוחה פירוש הנ"ל וז"ל ולא היא דלא מחובר הוא אלא פקיד ועקיר וקאי בעיטני הוד כתבואה בקשיה, ולשון מפרק נמי לא שייך למימר אלא לשון תולש, ועיין רש"י יבמות ק"ד ע"א.
ובתוס' הרא"ש יבמות ק"ד ע"א מקשה על פרוש זה מהא דאמרינן בגמ' שבת ע"ג ע"ב האי מאן דשדי פיסא לדיקלא ואתר תמרי תמרא חייב שתים, אחת משום תולש ואחת משום מפרק, משמע דתרי מילי נינהו.
והקרבן העדה שבת פרק ז' ד"ה החולב הקשה על רש"י שדחה פרוש זה, הא מפורש בירושלמי פירוש הנ"ל.
- ג. איסור חליבה בשבת הוא משום ממחק, דכשחולב ממחק את הוד ומחליקו, כך כתבו התוס' בשם רבינו תם שבת ע"ג ע"ב יבמות ק"ד ע"א.
אבל התוס' שבת ע"ג ע"ב יבמות ק"ד ע"א **דחו פירוש זה**: מהא דאמרינן בגמ' שבת קמ"ד ע"ב חולק אדם לתוך הקדירה, אבל לא לתוך הקערה, ולשיטת רבינו תם דאיסור חליבה הוא משום ממחק מה נפקא מינה אם חולב לתוך הקדרה או לתוך הקערה.
- ד. שיטת הר"ן שבת ס' ע"א מדפי הר"ף כיון דעז לא חזי בשבת, הויא ליה כבורר אוכל מתוך פסולת.
וכן כתב התוס' שבת קמ"ד ע"ב בד"ה חולב עז בשם רבינו תם דחולב הוא כבורר אוכל מתוך פסולת, עיין מהרש"א שם שהקשה סתירת התוס' משאר מקומות שכתב טעם אחר, וכן העיר בערוך לנר יבמות ק"ד ע"א.
אבל בהגהות הגר"א אור"ח סימן תק"ה הקשה על זה, דבאוכל מתוך פסולת אף בשבת מותר, וכן הקשה המנחת חינוך במוסד השבת מלאכת בורר ס"ק ד'.
יש שמתרין: הא דמותר לברור אוכל מתוך פסולת, משום שאין דרך ברירה באוכל מתוך פסולת, משא"כ בזה דרך ברירתו הוא דאי אפשר בענין אחר, כך כתב הט"ז אור"ח סימן ש"כ ס"ק ה'.
יש להעיר: דעדיין על יו"ט אינו מתורץ דהא ביו"ט מותר לברור בכל אופן ומדוע קימ"ל אור"ח סימן תק"ה דלתוך הקערה אסור לחלוב ביו"ט.
יש שמתרץ קושיא זו: שכוונת הר"ן נמי איסור דש, כך כתב הגר"א אור"ח סימן תק"ה, ובביאור הלכה סימן ש"כ ס"ק ה'.
ה. חיובו משום טוחן, כך כתב ביראים מלאכת טוחן סימן רע"ד.
ו. היונק מבעל חי דומה לנוז, מפני שהוא דומה למפרק הצמר מהבהמה, כך כתב במאירי שבת ע"ג בשם יש מפרשים, וכן בתוס' הרא"ש שבת צ"ה ע"א.
ז. אסור משום דהויא נולד, כך כתב הט"ז אור"ח סימן תק"ה, עיין רמב"ן שבת קמ"ד, וכן ברשב"א שבת צ"ה ע"א.
ח. אינו רק איסור דרבנן של מפרק, כך כתב הרשב"א שבת צ"ה ע"א.
ט. הויא איסור דרבנן של משתמש בבעלי חיים, שלוקח חלב מהבהמה, וכן מושך בוד של הבהמה, ובתוס' ישנים כתב אפילו לנענע בהמה הויא משתמש בבעלי חיים, כך כתב באגלי טל מלאכת קוצר ס"ק מ"ט בהג"ה אבל למסקנא אינו נשאר בזה עיי"ש טעמו.

אשה שיש לה בהמה

האם מותר לתת את זה לאחרים שיעבדו עם זה בשבת?

בפרשתנו כ"י לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשערך.

יש לחקור האם אשה מצווה שבהמתה לא תעבוד בשבת או דילמא כיון דלא הויא אלא עשה פטורה ככל מצות עשה שהזמן גרמא דנשים פטורות.

ראשית דבר יש לברר כשהמתו של אדם עובד בשבת האם עובר על לאו או רק על עשה.

הנה רש"י ע"ז ט"ו בד"ה גזירה משום שאלה כתב וז"ל דאי שרינן למכור בהמה גסה לעכו"ם, ולא חיישינן למאי דעבדה מלאכה בשבת, אתי נמי לשאולי בהמתו לעכו"ם ועביד בה מלאכה בשבת, ועובר בלא תעשה שנאמר לא תעשה כל מלאכה וכל בהמתך, דהשתא אכתי בהמה של ישראל, חזינן להדיא דאיכא לאו בדין של שביתת בהמתו, עיין דעת תורה אור"ח סימן רמ"ו מביא מחלוקת הפוסקים הנ"ל.

וכן כתב הר"ן ע"ז ט"ו דמחמר הויא איסור לאו ושביתת בהמה הויא איסור לאו.

אבל התוס' שבת נ"א **חולקים**: וסבירא ליה דאיסור לאו יש רק במחמר, אבל בשביתת בהמתו יש רק עשה של למען ינוח שורך ומחורך ביום השבת, וכן כתב הרמב"ן שבת קנ"ג ע"ב.

מעדני אשר: א"כ שאלה הנ"ל היא רק לשיטות הראשונים ששביתת בהמה רק עשה, אבל לשיטות דיש נמי לא תעשה בודאי שנשים חייבות.

הנה הגאון רבי עקיבא איגר במשניות ריש פרק במה בהמה אות ע"ד נסתפק וז"ל ומספקא לי אם הנשים מצוות על שביתת בהמתן, כיון דהויא רק עשה, וא"כ יש לומר דהויא ככל מצות עשה שהזמן גרמא שהנשים פטורות, ואע"פ שחייבות בקידוש מכח ההיקש דזכור ושמור, יש לומר שדווקא בקידוש שהוא הזכירה חייבות, אבל בשאר עשה דשבת יש לומר שפטורות, אבל הר"ן שבת ק"ח כתב דבכל מילי דשבת נשים שוות לאנשים, וצ"ע.

וכן הפרי מגדים בספרו תבת גמא פרשת בשלה מסתפק אי אשה מצווה על שביתת בהמתה, דהויא מצות עשה שהזמן גרמא, ובמקום אחר משבצות זהב סימן ש"ה **מסיק הפרי מגדים**: שנשים חייבות בשביתת בהמה דמקשינן זכור ושמור לכל מילי דשבת, וכן כתב במקנה קדושין ל"ד, ובשו"ת מהר"א אור"ח סימן צ"ב, ובדעת תורה אור"ח סימן רמ"ו.

ובמנחת חינוך מוסד השבת ס"ק ל"ט כתב לצדד לפטור נשים משביתת בהמתם, כיון דהויא הזמן גרמא.

והעיר: מהא דאמרינן בגמ' ע"ז ט"ו ע"א דהיינו טעמא שאסור למכור לעכו"ם בהמה גסה גזרה משום שאלה ושכירות וגזירה משום נסיוני, דזמנין דזבין לה בערב שבת סמוך לחשכה, ואמר לה תא נסייה, ושמעא לקלא ואלזלא מחמתיה, וניחא ליה דתזיל, והויא ליה מחמר אחר בהמתו בשבת, והקשו התוס' דלמה לי טעמא דמחמר, תיפוק ליה משום שביתת בהמתו לחוד, וכן הקשו הרשב"א והר"ן ואם נשים פטורות משביתת בהמה, אפשר לתרץ דלכן נקט מחמר דאיסור זה שייך נמי בנשים, אבל הטעם של שביתת בהמה לא שייך בנשים, אולם לא מצאתי לשום פוסק שיאמר שאין הנשים מצוות.

ומסיק: שוב ראיתי שיש גמרא מפורשת שנשים חייבות בשביתת בהמה, מהא דתנן במשנה שבת נ"ד ע"ב ביצה כ"ז ע"ב פרתו של ראב"ע וכו' ובגמ' לא שלו היתה אלא של שכניתו היתה, ומתוך שלא מיחה בה נקראת על שמה, חזינן להדיא דנשים מצוות על שביתת בהמתן, וכן בתפארת ישראל ריש במה בהמה הביא ראייה זו.

האם נצטוו על שמירת שבת קודם מתן תורה?

איתא בגמ' שבת פ"ו ע"ב סנהדרין נ"ו ע"ב דבמרה קודם שהגיעו להר סיני נצטוו על השבת.

ולפי זה ביאר הלבוש אור"ח סימן תפ"ז דבר נפלא: הא דאמרין בקידוש בשבת ושבט קדשו באהבה וברצון הנחילנו, משום דבכל התורה כפה עליהם הר כנגיט, אבל שבת ניתנה במרה בלא כפיה, וזה באהבה, והא דביו"ט אמרינן ותתן לנו באהבה מועדים לשמחה באהבה, הרי זה לא ניתנה במרה, מתוך הלבוש: אע"פ שעל הכלל אמרינן באהבה, על הפרט דהיינו כשמזכירים את החג שבו נמצאים לא אמרינן באהבה רק בשבת, וטעם הדבר דודאי כלל התורה קיבלו סתמא קיבלו עליהם באהבה, ותדע שהרי הכינו עצמם בשלשת הימים כמו שציוה להם משה בלא שום כפיה, אלא שאחר כך בשמעם ריבוי המצוות ופרטותיהם נזדעזעו שמא לא יוכלו לקיימם, והוצרכו כפיית הר כנגיט, לכך אומרים על הכלל באהבה ולא על הפרט, עיין במטה משה מה שמתרץ.

עוד ביאר לפי זה דבר נפלא: דלכן אין אומרים בקידוש בשבת אשר בחר בנו מכל עם כמו שאומרים בקידוש של יום טוב, משום דבשבת במרה ניתנה שהוא קודם מתן תורה, ובאותו הפעם עדיין לא בחר בנו כל כך, עד נתינת התורה בהר סיני ששם ניתנו לנו שאר המצוות, אלא שחזר וכלל שבת בכללם ואז בחר בנו בחירה גמורה, לכך אין לומר אשר בחר בנו, כך כתב הלבוש אור"ח סימן רע"א ס"ק י'.

יש להקשות: על הא דתיקנו אנשי כנסת הגדולה בתפלת מוסף בשבת, תכנת שבת וכו' אז מסיני נצטוו ציווי פעליה כראי, וקשה דהא על שבת כבר נצטוו במרה, כך מקשה בלבוש אור"ח סימן רפ"ו, וכן בלבוש שם, וכן בערוך השלחן שם.

איכא כמה תרוצים:

- א. פירוש קודם שבאו ישראל לסיני, דהיינו במרה נצטוו עליה, ומצינו אז שהוא לשון הקדמה כמו דכתיב משלי ח' כ"ב קדם מפעליו מאז, כך תירץ בלבוש סימן רפ"ו, וכן בבית יוסף סימן רפ"ו.
- ב. ע"פ מה דאמרין בגמ' שבת פ"ז ע"ב דעל תחומין לא נצטוו במרה, רק בסיני, לפי הנ"ל אתי שפיר דקאי על תחומין שנצטוו על זה רק בסיני, כך תירץ בפנים יפות.
- ג. ע"פ מה שכתב בגור אריה למהר"ל מפראג שמות ט"ו כ"ה דבמרה נצטוו רק אעשה דתשבות, ובהר סיני נצטוו על לא תעשה דשבת, מעדני אשר.
- ד. על קרבנות של שבת נצטוו בסיני, כך תירץ בערוך השלחן אור"ח סימן רפ"ו.
- ה. בסיני ניתנה כל הפרטים, משא"כ במרה, כך תירץ בערוך השלחן אור"ח סימן רפ"ו.
- ו. ע"פ מה שהקשה השואל ומשיב בספרו דברי שאול על התורה פרשת בשלח מהדורא רביעא ד"ה שם לו חק ומשפט, וכן בשו"ת גני יוסף סימן נ"ו על מה שתיקנו אנשי כנסת הגדולה בתפלת שחרית של שבת ושני לוחות אבנים הוריד בידו וכתוב בהם שמירת שבת, וקשה הא כבר נצטוו במרה. ומתיר ע"פ מה דהקשה במקנה קדושין ל"א, וכן בספרו פנים יפות פרשת נח על הא דאמרין קידושין פ"ב ע"א, וכן ביומא כ"ח ע"ב קיים אברהם אבינו כל התורה עד שלא ניתנה, איך היה מותר להחמיר על עצמו, הא יוצא ע"י זה קולא, דהא נכרי ששבת חייב מיתה, ולאברהם היה לו דין בן נח עד מתן תורה, וכתב דקודם מתן תורה היה הלילה נמשך אחר היום, עד שאמר לו הקב"ה מערב עד ערב תשבתו שבתכם, וכן הוא אומר בפרשתן יום ולילה לא ישבותו, היינו שלא ישבתו יום ואח"כ לילה, ואינו חייב מיתה אלא אם שבת עד סוף הלילה,

אבל אם עשה מלאכה בסוף הלילה לא עבר על הלאו של יום ולילה לא ישבותו, אבל שמירת שבת של אברהם אבינו, היה כמו שיהיה אחר מתן תורה דהיינו שהיום הולך אחר הלילה, נמצא קיים שתייהם שעשה מלאכה בשישי ביום ועשה מלאכה במוצאי שבת, ולפי זה אתי שפיר דבמרה לא היה שומרין לילה ויום רק להיפך, וא"כ אח"כ נתן השבת לילה ויום, ולכך תקנו לומר וכתוב בהם שמירת שבת והיינו שהיה זכר לבריאת העולם שששת ימים עשה ואח"כ היה שבת, וא"כ היה השביתה בלילה וביום שהרי הקב"ה שבת בשישי לעת ערב, לפי הנ"ל אפשר לתרץ גם הקושיא ממוסף, מעדני אשר, ולפי שיטת הרמב"ן בשלח נמי א"ש.

מי שלא כיבד את אביו האם מהני תשובה

כשאינו מבקש מחילה מאביו?

בפרשתן כ' י"ב כבד את אביך ואת אמך למען יארכון ימך על האדמה אשר ה' אלקיך נותן לך.

ידוע שמרן החזון איש זצ"ל היה מזהיר לבני הישיבה לפני שנסעו הביתה שילמדו הלכות כיבוד אב ואם, ואמר להם שכמו שיש הלכה שלפני כל חג שואלין ודורשין קודם החג שלושים יום הלכות החג כדי שידעו את הלכות, א"כ הלכות כיבוד אב ואם אינו פחות חמור וצריך ללמוד את הלכות כדי שלא יכשלו בזה.

ופעם בא אל החזון איש יהודי מירושלים לבקש ברכה על אריכות ימים, שאל אותו החזון איש האם אביך עדיין חי, וענה לו כן, אמר לו החזון איש א"כ אינו מבין אותך, אתה נוסע לבני ברק ספק יכניסו אותך להחזון איש, ואפילו אם יכניסו אותך ספק אם יברך אותך, ואפילו יברך אותך ספק אם יתקיים, מדוע אתה אינו עושה יותר פשוט מכבד את אביך והתורה מבטיחה אריכות ימים.

יש לחקור מי שלא כיבד את אביו האם צריך לבקש ממנו מחילה או דילמא די שיעשה תשובה.

הנה במנחת חינוך מצוה ל"ג ס"ק ג' כתב וז"ל ומצות עשה של כיבוד אב ואם היא ככל מצות שבתורה לענין תשובה, ומ"מ אני מסופק לפי מה שמבואר ברמב"ם פרק ב' מהלכות תשובה הלכה ט' ומקורו במשנה יומא פ"ה ע"ב דעבירות שבין אדם לחבירו לא מהני תשובה ולא יום הכפורים עד שירצה את חבירו, אם כאן במצוה זו של כיבוד דהוא נוסף, דגזירת הכתוב היא דנוסף על כל כיבוד אדם, דבאדם אחר אין איסור אלא לצערו וכאן מצוה לכבדו, אם לא כיבדו אפשר דהיא רק מצות המקום ברוך הוא ולא בין אדם לחבירו, דבין אדם לחבירו אינו אלא במה ששואה לכל אדם, אבל כאן הרי הוא רק באביו ואמו א"כ אינו אלא כמצוות שבין אדם למקום ברוך הוא או דילמא כיון שהשם יתברך צווה מצוה זו המצוה בין אדם לחבירו, הויא בין אדם לחבירו ולא מהני תשובה אם לא שירצה את אביו ואת אמו.

ובשו"ת מהר"ם שיק יור"ד סימן ר"ח הביא ראייה דמצות כיבוד היא מצוה בין אדם למקום, מהא דאיתא בגמ' קדושין ל"א ע"ב מכבדו בחייו מכבדו במותו, ואם נאמר שהיא מצוה של בין אדם לחבירו, מאי כיבוד שייך לאחר מיתה, אלא ש"מ דהיא מצוה של בין אדם למקום, עיין רמב"ן בפרשתן, תודתי נתונה לדודי הר"ג רבי נתנאל טוסיג שליט"א מרביץ תורה בעיר בני ברק שהראה לי את המהר"ם שיק הנ"ל.

מעדני אשר: יש להעיר אפילו הויא מצוה בין אדם לחבירו, יש נמי חיוב כיבוד דשייך נמי לאחר מיתה.

מכתבים למערכת

מדוע אין היתר לטלטל בשבת שרץ שנמצא במקדש מדין גרף של רעיו

מה שהקשתם בשם הראשונים על הא דאיתא במשנה עירובין ק"ד ע"ב שרץ שנמצא במקדש כהן מוציאו בהמינו ופירש רש"י משום דאין שבות במקדש, לכן מותר לטלטלו, דיש להקשות מדוע רק במקדש מותר, הרי בכל מקום מותר, כמו דאיתא בגמ' ביצה ל"ז ע"ב דהווא עכברתא דאשתכח בי אספרקמי ברש"י בשמים דרב אשי אמר להו רב אשי נקטה בצוציתה בנובה ואפקדה, משום דגרף של רעיו מותר לטלטלו, א"כ מדוע כאן מותר רק משום דאין שבות במקדש, ותרצתם בכמה אופנים.

הגאון המפורסם רבי שמאי קהת גראס שליט"א הו"צ מודיעין עילית נראה לתרץ דע"כ במשנה דרק כשמצאו בהיכל ובאולם מותר להוציא, אבל אם מצאו בעודה כופין עליו פסקתו א"כ ינחה דמכח גרף של רעיו אפשר לכפות עליו פסקתו, אבל כדי שלא לשהות את השטמאה שם התירו גם כן להוציא.

הגאון רבי דוד ליסיוצין שליט"א ראש כולל הפל התלמוד ת"א נראה לתרץ דאולי רק עכבר הוא גרף של רעיו, אבל שאר שרצים לא כולם הוא גרף של רעיו.

הרב שאול מרגליות שליט"א מודיעין עילית נראה לתרץ ע"פ מה דאיתא בערוך השלחן אור"ח סימן ס"ח ס"ק ס' דבהיתר טלטול גרף של רעיו, מוטב שיעשה ע"י קטן, מאשר יטלטלו הגדול בעצמו, ולפי זה יש לומר שמשום דאין שבות במקדש אמרינן שאין צריך לחפש אחר קטן אלא יכול בעצמו להוציאו.

הרב ישראל פילר שליט"א ירושלים כולל מנחת אשר נראה לתרץ ע"פ מה שכתב בבלבוש (סימן ס"ח ס"ק ל"ד) דמה שתירו גרף בחצרו הוא דווקא הואיל וצריכין מקומו דהיינו שצריכין לכל החדר, לפי הג"ל אתי שפיר שבבית המקדש לא היה צריכין לכל אותו מקום.

הרב צבי נפתלי צלט שליט"א ירושלים הרב יוסף דויטש שליט"א כולל תורה וחסד בני ברק נראה לתרץ שמשם רבינו היה מושבע שיקח עצמות יוסף ע"י הוריו כמו שפירש רש"י על הפסוק השבע השביעיים השביעיים שישביעו לבניהם, ולכן כשמניח הקבי"ה אותו לכהן כבר היה מושבע ועומד ולא חל עליו האיסור להטמאות ליוסף.

הרב אפרים זלמן לרנר שליט"א בני ברק נראה לתרץ דאפילו למ"ד שמשם רבינו כהן היה זה רק משבעת ימי המילואים ואילך, ולא מביעיא אליבא ריב"ק (ובחיים קט"ז ע"ב) שסובר שעד הקמת המשכן היה הבכורים כהנים, אלא אפילו לדברי רבי שהכהנים הנזכרים במתן תורה הם נרב ואביהו, זה רק משעת מתן תורה, משא"כ לפני כן היו הבכורים כהנים אליבא דכולי עלמא כמו שכתוב שם רש"י בפירושו, א"כ מוזכר תיני לומר שבשעת יציאת מצרים היה כבר משה רבינו.

הרב יוסף חיים הלוי ברנבוים שליט"א כולל באר יוסף מודיעין עילית בשבת נכסתי להגר"ח קניבסקי שליט"א ושאלתי אותו קושיא הג"ל ותירץ לי כמו שהבאתם בגליון דמשה לא לקחם בעצמו אלא ציוה שיקחו את זה ונקרא על שמו.

הרב יהודה לייב טובי שליט"א תארא פארק יש לציינ דבאגרא דכלא פרתש בעלותך נמי כתב דצדיקים אינם מטמאים.

האם מותר לטלטל מוקצה בשבת כדי לסלק גרף של רעיו

מה שהקשתם בשם הראשונים על הא דאיתא במשנה עירובין ק"ד ע"ב שרץ שנמצא במקדש כהן מוציאו בהמינו ופירש רש"י משום דאין שבות במקדש, לכן מותר לטלטלו, דיש להקשות מדוע רק במקדש מותר, הרי בכל מקום מותר, כמו דאיתא בגמ' ביצה ל"ז ע"ב דהווא עכברתא דאשתכח בי אספרקמי ברש"י בשמים דרב אשי אמר להו רב אשי נקטה בצוציתה בנובה ואפקדה, משום דגרף של רעיו מותר לטלטלו, א"כ מדוע כאן מותר רק משום דאין שבות במקדש, ותרצתם בכמה אופנים.

הגאון המפורסם רבי שמאי קהת גראס שליט"א הו"צ מודיעין עילית נראה לתרץ דע"כ במשנה דרק כשמצאו בהיכל ובאולם מותר להוציא, אבל אם מצאו בעודה כופין עליו פסקתו א"כ ינחה דמכח גרף של רעיו אפשר לכפות עליו פסקתו, אבל כדי שלא לשהות את השטמאה שם התירו גם כן להוציא.

הגאון רבי דוד ליסיוצין שליט"א ראש כולל הפל התלמוד ת"א נראה לתרץ דאולי רק עכבר הוא גרף של רעיו, אבל שאר שרצים לא כולם הוא גרף של רעיו.

הרב שאול מרגליות שליט"א מודיעין עילית נראה לתרץ ע"פ מה דאיתא בערוך השלחן אור"ח סימן ס"ח ס"ק ס' דבהיתר טלטול גרף של רעיו, מוטב שיעשה ע"י קטן, מאשר יטלטלו הגדול בעצמו, ולפי זה יש לומר שמשום דאין שבות במקדש אמרינן שאין צריך לחפש אחר קטן אלא יכול בעצמו להוציאו.

הרב ישראל פילר שליט"א ירושלים כולל מנחת אשר נראה לתרץ ע"פ מה שכתב בבלבוש (סימן ס"ח ס"ק ל"ד) דמה שתירו גרף בחצרו הוא דווקא הואיל וצריכין מקומו דהיינו שצריכין לכל החדר, לפי הג"ל אתי שפיר שבבית המקדש לא היה צריכין לכל אותו מקום.

האכיל ביו"ט אצל ההורים או אצל חמו

מה שהקשתם על הא דאיתא במשנה ביצה מ' ע"א מי שזימן אצלו אורחים לא יוליכו ביום מנחת אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יו"ט, וברש"י לא יוליכו לאחר סעודה מנות בידם לביתם לסעודת לילה, דיש להקשות איך מותר להוליך אוכל מיו"ט לחול, הרי אין יו"ט מכין לחול, ואפילו דבר שליכא בזה מלאכה נמי אסור כמו שכתב המגן אברהם אור"ח סימן תרס"ז שאסור להביא יין ביו"ט ראשון ליו"ט ב', א"כ אפילו בלא איסור תחומין ויש איסור הכנה מיו"ט לחול, ותרצתם בארבע אופנים.

הרה"ג רבי יהושע העשיל פאדווא שליט"א מאנטשטר מה שהבאתם לתרץ ע"פ מה דקימ"ל אור"ח סימן תקט"ז משלחין כלים ביו"ט אפילו הק לצורך חול כגון תפילין, משום דשמחה הוא לו ביו"ט, ומתירים אפילו איסור הוצאה, והוא הדין במנות היה מותר לשלוח אף לצורך חול מכה שמחה שיש לו כשמקבל מנות, יש להעיר הרי הגנת המקבל הוא בעת קבלת המתנה וא"כ הוא ככל חפצי המקבל, ולמה נתייר לו אחרי שכבר קיבל, להכניס לצורך מוצאי יו"ט.

תגובות אפשר לשלוח למחבר הרב אשר אנשיל שוורץ שליט"א לפקס המערכת: 057-7961607 או למייל: levib@017.net.il
לביירוים בכל ענייני המערכת, בטל: 057-3166560

גליון זה נודב ע"י ידידינו הנדיב הנכבד
הרב שאול מתתיהו רוזנברג שליט"א מונטריאל
לרגל שמחת היכנס בני היניק וחכים כמור **מרדכי** נ"י לעול התורה והמצוות
וכן לרגל הוצאת ספרו הנפלא **נודע ביהודה על התורה ב' חלקים**
יהא רעוא שבזכות זיכוי הרבים ירוה נחת מכל יוצאי חלציו ויצליח בכל אשר יפנה

גליון זה נודב ע"י ידידינו הנדיב הנכבד
הרה"ג דוד קראוס שליט"א לונדון
לזיכוי אלפים יהא רעוא שבזכות זיכוי אלפים
ירוה נחת מכל יוצאי חלציו ויצליח בכל מעשיו

גליון זה נודב ע"י ידידינו הנדיב הנכבד
הרב יצחק הלפרין שליט"א קרית צאנז נתניה
לעילוי נשמת אביו
הרב אברהם יהודה ז"ל בן הרב נחמן חיים זצ"ל
נלב"ע כ"א שבט ת.נ.צ.ב.ה.

הופיע הספר "מעדני אשר" חלק ד', **מדהדורת ראב"ן**, נדבת ידידינו אלתר יצחק אייזיק ראב"ן שליט"א